

„Hvadfor en ung Dame?“

„Hende, du maaske har set mig gelejde en enkelt Gang — det er min Værtindes Datter, en meget dannet og højst respektabel —.“

„Jeg har ikke talt om nogen ung Dame. Jeg har talt om en gammel Hejre med røde Uldblomster paa Hatten og fede Sminkeklatter paa Kinderne. Og jeg siger dig, Onkel — hende kan du ikke være bekendt.“

„Og jeg siger dig, Tøs, at du skulde sidst snakke om, hvad man kan være bekendt — du! Hvad er maaske det for Personer, du trækker her til Huset med dit uanstændige Koketteri? En Hr. Sidenius! En Bondedreng, der akkurat har faaet saa megen Politur, at han ikke snyder sig med Fingrene! Og hvad for et Fjæs der sidder paa den Fyr! Han ser grangivelig ud, som om han havde haft en Jomfru Næsvis til Mor og en Hanswurst til Far.“

„Jeg finder ham nu smuk.“

„Ja... du finder ham smuk,“ vrængede han efter hende. „Men det siger jeg dig, Nanny! Gifter du dig med en Døbt, som ikke i det mindste er Født, saa —.“

„Hvad saa, Onkel?“

Han sendte hende et frygteligt Blik over Stoleryggen og sagde langsomt, med højtideligt Eftertryk paa hvert Ord:

„Saa faar du ikke min store Brillantnaal efter min Død.“

„Jamen den har du jo ogsaa lovet Jakobe, Onkel. Og Rosalie har ogsaa faaet Løfte paa den. Og Ivan, tror jeg.“

Han foer rasende op og styrtede ud af Stuen, idet han raabte: „I er allesammen splittergale i dette Hus! Jeg sætter ikke mere mine Ben her! Her er befængt! Jeg har faaet nok — —.“

Ivan og Nanny saae lidt betuttede paa hinanden. Som sædvanlig vidste de ikke rigtig, om han havde talt i Alvor eller halvt i Spøg.

Men nu kom Jakobe frem i Dagligstuedøren.

„Hvad har I gjort ved Onkel? Han var jo helt ude af sig selv.“

„Ingenting,“ svarede Ivan. „Du veed, han kan aldrig liide mine Venner, — og nu har han ogsaa set sig gal paa Sidenius. Det er det hele! Jeg fortalte ham, at Sidenius tænkte paa at rejse, og